

сподаръ, паднала на колѣнѣ и почнала да му се моли жално.

— Милостивий господарю, смилете се и ме простете, за гдѣто напустнахъ добрата ви кжца противъ желанието ви. Вие сега може да идете да ни изпждите отъ гората си, или пъкъ да ни убиете и двама ни!

Стариятъ търговецъ слѣзълъ отъ коня и почналъ нѣжво да я прѣгрѣща и милва като свое изгубено дѣте. Слѣдъ това почналъ да я утѣшава така:

— Драга, Милке, не затова съмъ дошелъ тука съ своитѣ другари. . . . Моята едничка дъщеря умрѣ. . . . И на смъртния си часъ ме помоли да